

[Lange.]

Mæglingforslaget med Rette, og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet syntes at vide god Besked med, hvilke Parter inden for Arbejdsgivernes Kreds der har stemt for, hvilke der har stemt imod. Jeg er ikke i Stand til at oplyse noget herom, og jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har sine Oplysninger fra. Med det Kendskab, jeg har til Sagen, tror jeg ikke, de er rigtige. Det var maaske ogsaa nærmest for at kunne sige en Vittighed om den haarde Cement og det haarde Jern — vi er jo inde paa at sige Vittigheder i Dag. Ellers tror jeg ikke, det er særlig fra de Sider, der er den stærkeste Modstand.

Det er saa let at trække enkelte store Virksomheder frem, der har givet store Udbytter. Det benægter vi ikke; det er Regeringens Valutapolitik, som i mange Tilfælde fører til dette Resultat. Men det er dog givet, at disse Bestemmelser ogsaa kommer til at virke for en Række smaa Arbejdsgivere, Arbejdsgivere, som paa ingen Maade kan siges at have store Indtægter; jeg tror, man vil kunne trække mange frem, hvis Indtægter ikke staar Maal med de Indtægter, som visse Arbejdergrupper har.

Vi maa, som jeg har fremhævet, mene, at den rimelige Fremgangsmaade vil være, at Sagen henvises til Løsning gennem tvungen Voldgift i en for denne Sag særlig nedsat Voldgiftsdomstol. Vi mener, at det vilde være lige saa naturligt i Aar, som det var i Fjor. Vi mener det ogsaa, fordi der jo ikke er Tvivl om — i alt Fald er der for mig ikke Tvivl om —, at Mæglingforslaget, saaledes som det næsten altid vil være Tilfældet, indeholder visse Urimeligheder. Det indeholder efter min Mening nogle nye urimelige Principper, som det kan blive meget farligt at faa gennemført. Der vilde gennem en Voldgiftsafgørelse være Mulighed for yderligere Forhandling om saadanne Enkelt-heder, som jeg kalder for Urimeligheder. Det lykkedes os i Fjor at faa fjernet visse urimelige Bestemmelser. Jeg tror ogsaa, at der i dette Mæglingforslag er Ting, som man fra Arbejdside erkender det vilde være heldigst at faa rettet. Derfor vilde det være naturligt, om man gik frem, som man gjorde det i Fjor, og ligesom mit Parti i Folketinget stillede Forslag derom ved Sagens anden Behandling, vil vi her i Tinget — jeg tror, jeg har Lov til at sige sammen med Partiet Venstre — foreslaa, at Sagen løses ved den samme Fremgangsmaade, som man benyttede i Fjor.

Vi regner ogsaa med Sympati for denne Fremgangsmaade fra det lille Regeringsparti,

vi regner ikke mindst med Sympati fra det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), som jeg gaar ud fra ogsaa i Aar skal være sit Partis Ordfører. Naar man i Fjor efter Konfliktens Afslutning læste Regeringsbladet „Politiken“, maatte man, hvis man tror paa, at dette Blad er paalideligt, faa det Indtryk, at i Virkeligheden var det fremkomne Resultat ene og alene det ærede Medlems Værk, ene og alene præget af den Aand, som han havde pustet ind i Forhandlingerne. Der er naturligvis nogle af os andre, som medvirkede til — eller i hvert Fald tror, vi medvirkede til — Resultatet i Fjor, som mener ogsaa at have øvet en vis Indflydelse derpaa, men hvert Parti har vel et Medlem, som det er i Stand til at tillægge den væsentlige Indflydelse paa Resultatet i Fjor, og jeg skal paa ingen Maade rejse Strid om dette Spørgsmaal. Jeg erkender, at det ærede Medlem gjorde et betydeligt Arbejde for at naa dette Resultat. Men det bevirker ogsaa, at jeg nærer den Forhaabning, at det ærede Medlem vil stille sig i Aar paa samme Maade som i Fjor, at det ærede Medlem vil gaa ind i et Samarbejde om den rette Løsning, den — det tror jeg at have Lov til at sige — ogsaa efter hans Mening rette Løsning af Spørgsmaalet. „Politiken“ skrev i Fjor efter Forligets Afslutning her i Landstinget i en ledende Artikel saaledes:

„Den tvungne Voldgift har i disse Dage i den Grad været Midtpunktet for de stedfundne Forhandlinger, at det vil være vanskeligt i Fremtiden at se bort derfra.“

Det var de sidste Ord i „Politiken“s ledende Artikel i Fjor. Jeg gaar ud fra, at det Parti, der har „Politiken“ til Hovedorgan, og som sikkert i Fjor var fuldkommen enigt i disse Udtalelser, ikke vil have skiftet Anskuelse, og at vi derfor kan regne med i den nuværende Situation, der efter vor Mening ganske svarer til Situationen i Fjor, at kunne faa det ærede Medlem og hans Parti til at medvirke til en rimelig Løsning af Spørgsmaalet. Vi gaar ud fra, at det ærede Medlem og hans Parti heller ikke vil se bort fra, at den tvungne Voldgifts Vej er den eneste rimelige at betræde, naar man vil tage skyldigt Hensyn til alle Sider og til alle Forhold.

Gunnar Fog-Petersen: Det er fra mange Sider blevet fremhævet, ikke alene her, men ogsaa under Behandlingen i det andet Ting, at det nu er fjerde Gang, vi i Rigsdagen skal træffe en Beslutning, som for den kommende Tid fastlægger Lønning-